

[M. Larsen.]

sundhedsmæssigt, således at varen når frem i den stand, den bør, hvad forbrugerne har et rimeligt krav på.

Såvel under krigen som før og efter denne har der været en hel del affærer hos levnedsmiddelfirmaer — ja, man kan vel næsten tale om skandaler i visse tilfælde. De har vel mere eller mindre være baseret på at snyde forbrugerne, men tit og ofte har de været af en så uappetitlig art, at hele befolkningen har krav på at få en lovgivning, der tager sigte på at standse den slags.

Det foreliggende lovforslag er i høj grad bygget op på forslaget fra 1942, men har fået indflettet en del ændringer, der støtter sig til de erfaringer og de oplysninger, som udvalget i 1942—43 indhentede. Iøvrigt kan man vel sige om lovforslaget, at det nærmest er et rammeforslag. Her trækkes de principielle linier op, og resten, indholdet, overlades det til administrationen at udfylde.

Lovforslaget er inddelt i fire afsnit. Afsnit I omhandler almindelige bestemmelser. I § 1 defineres begrebet levnedsmidler, og hvad der forstås ved salg. Endvidere bestemmes det, at politiet skal føre kontrol med overholdelsen af de i paragraffen nævnte love.

I § 2 fastslås det, hvornår et levnedsmiddel ikke må udbydes til salg, nemlig når det ikke kan betragtes som tjenligt til menneskeføde.

I § 3 bestemmes det, at varer ikke må udbydes til salg under omstændigheder, der kan vildlede køberen med hensyn til kvaliteten eller med hensyn til varens oprindelse — det vil altså sige *mærkningen*.

I § 4 foreslås det, at ingen virksomhed må påbegynde uden sundhedsautoriteternes godkendelse.

§§ 5, 6, 7 og 8 omhandler lokaler, hvori der drives levnedsmiddelhandel, samt kravene til maskiner, redskaber, kar m. m.

I afsnit II, § 12, gives der indenrigsministeren bemyndigelse til at fastsætte de krav, der af sundhedsmæssige grunde må stilles med hensyn til tilvirkning af levnedsmidler samt med hensyn til, hvordan varen bør opbevares, og hvordan transporten bør foregå.

Ifølge § 14 kan indenrigsministeren træffe bestemmelser om de fordringer, som af

sundhedsmæssige hensyn skal stilles til drikkevand, samt give regler om tilsyn med drikkevandsanlæg.

Afsnit III omhandler tilsynet, og det er så afgjort det væsentligste. At det tilsyn, der skal til, bliver, som det bør være, tør — efter de tildragelser, vi har været ude for i form af dårlig fabrikation, dårlige varer, smudsige lokaliteter, uhygiejniske maskiner og de mange, mange forsøg, der har været gjort på at føre kontrollen og det forbrugende publikum bag lyset — så afgjort siges at være det vigtigste i forbindelse med hele denne lovgivning og dens fremtidige praktisering.

Når jeg har sagt dette, vil jeg dog samtidig gerne tilføje, at det naturligvis ikke er min agt at ville hævde, at levnedsmiddelindustrien som helhed er forkert afmarcheret med hensyn til forretningsmetoder — tværtimod. Jeg kender fra min egen by, Kolding, mange udmærkede store og små virksomheder, der ledes overordentlig fint og er udmærket indrettet — det gælder både andelsmejerier, fællesforeninger, andelsslagterier, eksportslagterier, bagerier, sukkerfabrikker og meget, meget mere. Men det forbrugende publikum er stærkt interesseret i, at kontrollen bliver så effektiv som muligt.

Pligten til tilsyn med denne lovs overholdelse påhviler forskellige instanser og autoriteter, nemlig sundhedsstyrelsen, sundhedskommissionerne, epidemikommissionerne, karantænekommissionerne, embedslægerne, politiet, toldvæsenet og veterinærdirektoratet. Overtilsynet føres af indenrigsministeriet. Indenrigsministeren fordele, efter forhandling med de andre ministerier, tilsynspligter og ansvar herfor til de nævnte myndigheder. De tilsynsførende myndigheder har naturligvis adgang overalt, hvor de i loven omhandlede levnedsmidler tilvirkes og omsættes.

§ 18 fastsætter, at hvis en virksomhed er underkastet en særlig kontrol, skal den pågældende virksomhed selv betale udgifterne herved efter indenrigsministerens nærmere bestemmelse. Det forekommer mig, at dette er et noget svagt punkt i lovforslaget. De pågældende kontrollører kan nemlig let blive afhængige af virksomheden, når de aflønnes af denne, og jeg vil gerne spørge indenrigsministeren, om dette forhold ikke kan ændres. Hvad om de forskellige virk-